

РЕЙ БРЕДЪРИ ПАРИЖ ЗАВИНАГИ

Превод от английски: Венцислав Божилов, 2009

chitanka.info

Беше гореща юлска съботна нощ в Париж, около дванайсет, когато се приготвях за любимото си занимание — да се разходя из града, започвайки от Нотр Дам и завършвайки понякога при Айфеловата кула.

Жена ми си беше легнала още в девет и когато вече бях до вратата, каза:

— Колкото и късно да се прибереш, вземи една пица.

— Пицата пристига — отвърнах аз и пристъпих в коридора.

Излязох от хотела, прекосих реката и отидох до Нотр Дам, след което спрях при книжарница „Шекспир“ и се върнах обратно по булевард „Сен Мишел“ до бистрото „Двете Маго“, където преди повече от поколение Хемингуей гощавал приятелите си с перно, грапа и Африка.

Седнах за малко да погледам парижката навалица, поръчах си перно и бира, а после поех обратно към реката.

Улицата в тази посока беше по-скоро алея с множество антикварни магазинчета и галерии.

Вървях по нея почти съвсем сам и приближавах Сена, когато се случи нещо особено, най-странното нещо в живота ми.

Осъзнах, че ме следят. Но по странен начин.

Озърнах се през рамо, но нямаше никого. Погледнах напред и на четиридесетина метра от мен видях млад мъж в летен костюм.

Отначало не разбрах какво прави. Но когато спрях да разгледам една витрина и му хвърлих бърз поглед, видях, че е спрял на около двайсет и пет метра пред мен и ме наблюдава.

Веднага щом усети погледа ми, той се отдалечи по-нататък по улицата, отново спря и погледна назад.

След още няколко подобни мълчаливи изпълнения се сетих какво става. Вместо да ме следи отзад, той го правеше, като вървеше напред и се обръщаше, за да се увери, че го следвам.

Това продължи доста време, докато накрая стигнах до една пресечка и открих, че ме чака на ъгъла.

Беше висок, строен, рус и доста красив. Нещо във външността му показваше, че е французин. Атлетичното му тяло издаваше спортиста, може би тенисист или плувец.

Не бях съвсем сигурен как приемам положението. Дали изпитвах задоволство? Дали съм поласкан? Или смутен?

Най-неочаквано спрях на ъгъла и казах нещо на английски. Той поклати глава.

Изрече нещо на френски, аз също поклатих глава и двамата се разсмяхме.

— Не разбирате френски? — попита.

Поклатих глава.

— Не разбирате английски? — попитах аз, той поклати глава и отново се разсмяхме — двамата стоим след полунощ на някаква пресечка в Париж, не можем да разговаряме и не сме съвсем сигурни какво правим тук.

Накрая той вдигна ръка и посочи към страничната улица.

Произнесе име и аз реших, че е на някой човек.

— Джим.

Поклатих объркано глава.

Той повтори, след което поясни:

— Гимнастика — каза и отново посочи, слезе от тротоара и се обърна да види дали го следвам.

Тръгнах след него, като се чудех сам на себе си. Какви ги върша? Какво правя *тук*, по дяволите? Непознат млад мъж ме води някъде в полунощ, в парижката жега. Къде? Към някакъв странен гимнастически салон? Ами ако не се върна оттам? Как изобщо намирам смелост да следвам някакъв непознат в съвсем чуждия град?

Последвах го.

Чакаше ме по средата между две пресечки.

Кимна към близката сграда и повтори думата „гимнастика“. Видях го да се спуска по някакви стъпала покрай сградата и побързах след него. Озовахме се пред приземна врата. Той отключи и ми кимна да пристъпя в мрака.

Наистина се намирахме в малък гимнастически салон с всички необходими уреди — тренажори, кози, шведски стени и постелки.

Странна работа, помислих си аз и пристъпих вътре, докато той затваряше вратата.

Откъм тавана се разнесе далечна музика, чух гласове, а в следващия момент почувствах как разкопчават ризата ми.

Стоях в тъмното, потта се стичаше по ръцете ми, а на върха на носа ми се образува капка. Чувах шумоленето на дрехите му, докато ги

събличаше в тъмното. Стояхме в полунощ насред Париж, без да се движим, без да говорим.

Какво правя тук, по дяволите? — помислих си отново.

Той пристъпи напред и почти ме докосна, когато внезапно някаква врата се отвори наблизко, избухна смях, друга врата се отвори и затвори, отгоре се чу висок говор и тропот на крака.

Подскочих стреснато и затреперих.

Той явно почувства движението ми, защото протегна ръце и положи едната на лявото ми рамо, а другата — на дясното.

Сякаш и двамата не знаехме какво да правим след това. Стояхме така, обърнати един срещу друг, след полунощ, в Париж, подобно на двама актьори, забравили репликите си на сцената.

Отгоре отново се разнесе смях и музика. Стори ми се, че чувам някой да отваря бутилка.

В слабата светлина видях как капка пот се плъзга по носа ми, задържа се на върха му като мънисто и пада.

Чувствах как потта се стича по ръцете и капе от пръстите ми.

Дълго време стояхме неподвижно, докато накрая той сви рамене типично по френски, аз сторих същото и двамата отново се разсмяхме тихо.

Той се наведе, хвана ме за брадичката и леко ме целуна по челото. После отстъпи назад и метна ризата през раменете ми. Стори ми се, че прошепна:

— *Bonne chance.*

После отиде тихо до вратата, постави пръст на устните си, каза „шшш“, и двамата излязохме обратно на улицата.

Върнахме се до тясната алея, по която в едната посока можеше да се стигне до бистрото, а по другата — до реката, Лувъра и моя хотел.

— Боже мой — промълвих тихо. — Прекарахме заедно половин час, а дори не си знаем имената.

Той ме погледна въпросително и внезапен порив на вдъхновение ме накара да вдигна ръка и да го смушкам с пръст в гърдите.

— Ти Джейн, аз Тарзан — казах му.

Той избухна в смях и повтори:

— Аз Джейн, ти Тарзан.

И за пръв път откакто се срещнахме, двамата се отпуснахме и се разсмяхме от сърце.

Той отново се наведе и ме целуна по челото, след което се обърна.

Когато се отдалечи на три-четири метра, произнесе на колеблив английски, без да се обръща:

— Съжалявам.

— Много съжалявам — отвърнах аз.

— Другият път? — попита той.

— Другият — казах аз.

И той изчезна в тясната уличка, без вече да ме води.

Поех обратно към реката, минах покрай Лувъра и се прибрах в хотела.

Беше два след полунощ, жегата продължаваше да е все така мъчителна. Затворих вратата на апартамента и чух как завивките на жена ми зашумоляха.

— Забравих да те попитам, взе ли билетите?

— О, да — отговорих. — „Конкорд“, обеден полет до Ню Йорк следващия вторник.

Жена ми въздъхна с облекчение.

— Господи, как обичам Париж. Надявам се другата година отново да дойдем.

— Другата година — казах аз.

Съблякох се и седнах на края на леглото.

— Сети ли се за пицата? — попита жена ми.

— Пица ли?

— Как можа да забравиш? — учуди се тя.

— Не знам — отвърнах.

Усетих странен лек сърбеж по челото и вдигнах ръка да докосна мястото, където ме бе целунал за лека нощ непознатият млад мъж, който ме следеше, като ме водеше.

— Нямам представа как можах да забравя. Проклет да съм, ако знам.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.